

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 470. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019869280/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Nu strækker den Ryggen, letter den ene Forpote og rækker Hals og bevæger sit bredkjæbede Hoved — det ligner lidt Lises, som ogsaa havde saa brede Kindben — bevæger det ganske, som naar den gned sig op ad Lises Ben — men der er ikke Andet end den tomme Luft — hvad Andet skulde der ogsaa være?

Og bagved drypper det, sjaskende som Tagdryp i en Pyt, og han hører det sprøite op efter hvert tungt Dryp — ikke engang Tordenen kan overdøve det.

Men den vækker ham og ryster ligesom lidt Kraft op i ham, saa han kan rive sig løs.

Og nu staar han ude paa Omgangen.

Han staar ved Gangspillet ligesom hin Aften, og det er Tid at dreie det. Før Vinden kommer imod ham — ganske som paa hin Aften — her, hvor den ikke tør komme imod ham. I det Øieblik da han tumlede ud ad Døren var det blikstille, og nu — et Par Sekunder efter — er det en forrygende Blæst. Med Hvin og fjern Susen ud over Landet, med en dump Brusen fra Møllehaven kommer den hyllet i et Snefog af hvide Frugtblomster, der hænge fast i hans Skjæg, klæbe sig mod den lave Bræddevæg og paa Møllekappens Straa. Og han dreier Gangspillet som en Rasende, dreier det som den Gang. Han vilde aldrig have troet, at det

var ham muligt at gjøre det; det er ham, som myrdede han dem endnu en Gang — men der var ikke Halvdelen af et Sekund at betænke sig, og han er midt i Arbeidet, inden han ret veed af det. Det er som den frygteligste Straf, som var han fordømt til at staa her og dreie Gangspillet og myrde i al Evighed. Ja, ganske saadan baskede og smeldede Seilene den Gang stedse fornøieligere, eftersom de nærmede sig Vindretningen, og saaledes skar ogsaa Vingerne gennem Luften med disse susende Stød, der bestandig blev vægtigere og hurtigere. Nu er han allerede selv saa temmelig i Læ. Og nu standser Dreiningen ligesom den Gang paa Halvveien, uden at Vingerne komme om i Vinden. Det er tilstrækkelig saadan, naar blot Blæsten ikke falder i dem bagfra, og det er ikke Omstændigheder, under hvilke man gjør mere end hvad der netop er tilstrækkeligt.

Mølleren løser Persestangs-Kjeden, holder den et Øieblik i Haanden, mens han med øvet Øie følger Vingerens Sving, giver los og løber frem mod Vingerne, som han naar just som den ene standser nede ved Omgangen. Blæsten synes at have sagtnet en Kjende, mens han løser Lincen og ruller den nederste Del af Seilet sammen. Men da han nu klatter op i Hækken, tager den fat igjen som om den vilde ryste ham ned. Derved ligger